

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μάταια ζητούσα να δω κανένα φως γύρω μου, τὸ ὁποῖο νὰ δείχνει κατοικία ἢ παρουσία ἀνθρώπων ἐκεῖ κοντά, ὥστε νὰ ζητήσω τὴ φιλοξενία τους.

Ἐπιτέλους, ἀναγκάστηκα νὰ πάρω τὴν ἀπόφασί μου: Θὰ κοιμόμουν κάτω ἀπὸ κανένα δένδρο, θ' ἀναθα καὶ μιά φωτιά γιὰ νὰ φυλαχτῶ ἀπ' τὰ ἀγρίματα τῆς ἐρήμου, καὶ θὰ μάζευα λ' ὅσο χορτάρια γιὰ τὸ ἄλογο μου, τὸ ὁποῖο—ὅπως κι' ἐγώ—μόλις ἔσερνε τὰ πόδια του ἀπ' τὴν πεῖνα.

Ἐτοιμάζομαι νὰ πεζέψω, ὅταν ἀκούσω κάποιον θόρυβο. Ἦταν ὁ μακρινὸς κἀλπασμὸς κάποιου ἐρίππου, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι ἀκολουθοῦσε τὸν ἴδιον μὲ μὲνα δρόμο κι' ὁ ὁποῖος πλησίαζε μὲ ταχύτητα.

Ἔμεινα ἀκίνητος.
Ἦ συνάντησις μ' ἕναν καθιλάρη κατὰ τὴ νύχτα καὶ μάλιστα στὶς Μεξικανικὲς ἐρημιές, εἶνε πάντα κάτι τὸ ξεαιρε-

τικὰ ἀνησυχητικόν...

Χούφτωσα λοιπὸν τὸ πιστόλι μου, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον καὶ περιμένα.

Σὲ τρία-τέσσερα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ καθιλάρης ἐφτάσε κοντά μου καὶ προσπερνώντας μού εἶπε:

—Μπουένιας νὸ χερε, σε νὸ ρ! (Καληνύχτα, κύριε).

Ἦταν τόσο ἀνοιχτόκαρδος ὁ τόνος του, ὥστε ἡ ὑποψίεσ μου φygαν καὶ τὸν καληνύχτικα κι' ἐγώ—ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια τότε, νὰ λένε καληνύχτα ἀντὶς γιὰ καλησπέρα—μὲ τὴν ἴδια ἐγκαρδιότητα.

Ἐτοιμάζομαι τώρα νὰ τὸν ζητήσω καμιά σχετικὴ πληροφορία. Μὲ πρόλαβε ὅμως ἐκεῖνος, ρωτώντας:

—Ποῦ πάτε, μιά τέτοια ὥρα;

—Μὰ τὴν πίστι μου, θὰ κατενθουσιάζομαι ἀν τὸ ἤξερα κι' ἐγώ! τοῦ ἀπάντησα μὲ ἀμήχανη ἀφέλεια. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω περιπλανηθῆ... Κι' ἐτοιμάζομαι νὰ ξεθυμίσω κάτω ἀπὸ κανένα δένδρο, ὅσο νὰ ἐημερώσω!

—Χμ... Χμ... Δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐχάριστη ἡ κρεθθατοκάμαρα ποῦ διαλέξατε!...

Ἐπειτα, ριχνώντας μιά ματιά στὸ ἄλογο μου, σὺν ἔμπειρος, πρόσθεσε:

—Καλὴ ράτσα, μὰ τὴν ἀλήθειαν!... Κι' ἀνεχεῖ ἀκόμη γιὰ δρόμο κασσὺδὸ χιλιόμετρον!... Ἔ, σενόρ!... Ἐρχεστε μαζί μου;... Σ' ἄς ὑπόσχομαι ἀφθονο φαγητὸ καὶ κρεθθάτι μαλακό!

Ἦ καλωσύνη κι' ἡ εἰλικρινεία τοῦ ἀγνώστου μὲ γοήτευσαν. Δέχθηκα, τὸν εὐχαρίστησα καὶ καλπάσαμε μαζί μὲ ἀρκετὴ ταχύτητα, γιὰ τὸ ἄλογο μου κυριότηκες—φαίνεται—χορτάρια καὶ σατύλο καὶ πῆρε καινούριο κουράγιο.

—Πὼς λέγεστε, σενόρ; μὲ ρώτησε σὲ λίγο ὁ ἀγνώστος.

—Γουσταῦος Αἰμάρ, φίλε μου! τοῦ ἀποκρίθηκα πρόθυμα. Κι' ἔσειε;

—Ἐγώ;... Χμ... Μὲ λένε Ἀνοιχτόκαρδο ἀπ' τὰ μικρά μου χρόνια ἀκόμη... Κι' ἔτσι ζήτσασα ποῦ εἶνε

τὸ πραγματικὸ ὄνομά μου!

Κύτταξα τὸν συνομιλήτη μου περιέργω. Ἦταν ἕνας στιβαρὸς ἄνδρας, ὡς σαράντα χρόνων, μὲ ἀγαθὴ κι' εὐθυμὴ φυσιογνωμία καὶ μὲ ἔξυπνα μάτια. Φοροῦσε τὸ γραφικὸ κουστῶμι τῶν Μεξικανῶν βουκόλων καὶ τὸ ἀπαραίτητο σπαθιομάχαρο κρεμόταν ὑπερφανὰ σὲ τὸ πλευρὸ του.

Ἦ συνομιλία μας, εὐχάριστη κι' ἐγκαρδία διακόπηκε ἔξαφνα σὲ λίγο. Ἐίχαμε φτάσει μπρὸς στὴν ἐξώπορτα μιάς μεγαλειώδους, μιάς ἀπέραντης χαθιένας (ἀγροκτηματός), περιμαντρωμένης ὁμῶς σαν φρούρι. Ἦ ἐξώπορτα ἀνοιξε ἀμέσως, σὰν νὰ περιμεναν τὴν ἀφίξι μας κι' ἐνῶ δέκα ὡς δώδεκα πελώρια «ραστρέρος» γαυγίζαν χαρούμενα γύρω ἀπ' τὸν συνοδὸ μου, ἐκεῖνος ποῦ μας ἄνοιξε, τοῦ εἶπε:

—Ἀργήσε πολύ, Ἀνοιχτόκαρδε!...

Ἦ ἀφέντης μας ἀνησύχησε πιά κι' ἔλατο ἔτοιμος νὰ στείλῃ νὰ σ' ἀναζητήσῃ.

—Ἔ, τρέξε τότε νὰ τὸν καθουχάσης Μαῦρο Ζαρκάδι!... Πὲς του κιάλας, ὅτι ἔφερα μαζί μου καὶ μουσαφίρη!...

—Καλωσώριστε, σενόρ! μού εἶπε τότε εὐγενικά, ἐκεῖνος ποῦ λεγόταν Μαῦρο Ζαρκάδι, καὶ μούσφιξε τὸ χέρι ἐγκαρδία.

Ἐπειτα, τρεχάτος, πῆγε σὲ μιά καταφύτιστα αἰθουσα τοῦ ἰσογείου γιὰ νὰ δώσῃ τὴν εἰδήση.

Ἦ Ἀνοιχτόκαρδος παρέδωσε τὰ ἄλογα μας σὲ ἀρκετοὺς ὑπηρέτες, ποῦ μας τριγύρισαν ἐνταμεταῦ πρόθυμοι καὶ παρνοτάς μὲ ἀπ' τὸ μπράτσο μ' εἶναι μαζί του. Διασχίσανε τὴν πλακοστρωτὴ αὐλὴ καὶ φτάσαμε μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ ἰσογείου τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκείνης ἀγροτικῆς κατοικίας.

Στὸ κατώφλι τῆς στεκόντουσαν κιάλας ἐξῆ ὄχτα πρόσωπα—ἄνδρες καὶ γυναῖκες—γιὰ νὰ μᾶς ὑποδεχτοῦν. Ἦ χαρὰ ἔλαμπε στὰ πρόσωπα δλων.

Ἦ ἀφέντης τῆς χαθιέντας προχώρησε πρὸς τὸ μέρος μου, τετάνωντας ἐγκαρδία τὸ χέρι του. Στὸ μπράτσο του στηριζόταν ἡ γυναίκα του, μιά ἀρχοντικὴ κυρία κάπου σαράντα χρόνων, μὲ θαυμάσια διατηρημένη ἀκόμη τὴν παλαιὰ καλλονὴ τῆς.

Ἦ σύζυγός τῆς ἦταν κάπου πενήντα χρόνων, μὲ γκριζὰ ἀφθονα μαλλιά, ψηλόκομος, ἀσυνήθιστης ρώμης καὶ μὲ ἀνδρικοτάτη κι' ἐντονη φυσιογνωμία. Γύρω τους ἦσαν τέσσερα ὡς πέντε παιδάκια, πολὺ χαριτωμένα, τὰ ὁποῖα εἶχαν στηλωθεῖ ἐπάνω μου μὲ περιέργεια τὰ γλαρωμένα ματάκια τους.

Ἐτέλος, πὸ πίσω ἀπ' ὄλη αὐτὴ τὴ σκηνή, καὶ ἀπὸ μισοκτόταδο, ξεχώρισα μιά γηραιὰ κυρία ὡς ἔβδωμηντα χρόνων κι' ἕναν ψηλὸσωμον λιγνὸ γέρον, μὲ κατὰλευκα ἐντελῶς μαλλιά, μὲ ἡγεμονικὸ κυριολεκτικῶς ἄφρο καὶ ἡλικίας ἀσφαλῶς ἐνενηντα ὄχτω χρόνων.

Μὲ μιά ματιά μου γρήγορη, κύτταξα πάλι κατὰ-κατὰ δλα τὰ πρόσωπα τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, ἢ ὁποῖα εἶχε κάτι τὸ πατριαρχικὸ καὶ ἐνέπνεε τὸ σεβασμὸ καὶ τὴ συμπαθεία.

—Κύριε, καλῶς ἤρθατε! μού εἶπε μὲ χαμόγελο ὁ βιοκτίτης τῆς χαθιέντας, σφίγγοντας θερμὰ τὸ χέρι μου. Εἶστε Γάλλος, εἶστε φιλοξενούμενός μας κι' εὐπὸ ἀρκούν γιὰ νὰ θεωρηθετε τὸ σπῆτι μου δικό σας!...

(Ἀκολουθεῖ)

